

Hösttinget 1118

--

Det var regntunga dagar när Hunaland församlade sig för det årliga hösttinget vid Lobråten. Det som inte regnat bort av skörden hade bärgats av kvinnor och män som inte var tagna ut i krig. Sorgsna hållögda skaror kunde se att många de brukat träffa saknades. Kanske var de fallna i kriget. Kanske frös de på post någonstans längs Hunalands nu långa osäkra gräns, kämpades mot trötthet och kyla för att hålla fokus och vara redo när väl deras skuggiga fiende valde att slå till. Det var luckor i de flesta led och redan nu visste många att maten inte skulle räcka hela vintern.

På de vattensjuka ängarna hade hundratalet tält slagits upp och när landherse Ragne Oddgrimsson Sköld genom hornstötar lät kalla till tinget vandrade den flerhundrahövdade leriga skaran i fackelskenet upp mot tingsplatsen. Goden Göte och fader Ulfgisle av Basseberg kunde ses vandrandes runt ringen för att båda på varsitt sätt försäkra de församlade om att deras respektive gudar skulle ge sina bidra till denna heliga ritual som utgjorde mötet mellan folket, rätten och sanningen: Tinget.

Ragne Oddgrimsson Sköld njöt av uppmärksamheten där han stod i skarans mitt. Det vaxade yllet och fällen höll honom behagligt varm och de tunga dropparnas ljud mot de upphängda renhudarna skapade en känsla av gemyt, fält och viking. Fyrkasarna lyste upp hans ansikte underifrån.

“Hunalänningar, som traditionen bjuder samlas vi för att, innan vi tillsammans med all naturen går i träda, hålla ting för att inte låta någon sak ligga orörd och på så vis till våren kunna åter vakna till handling, till viking, jakt och värv, som ett ungt, friskt och enat folk. Av drottningen har jag ålagts hålla detta ting som landherse över Resedal. Jag hälsar er alla välkomna och lyser härmed frid över detta ting.”

I lagbänk satt lagman Faril, lagman Ulf och lagkvinna Eydis.

Ätteledare Hulte Ormsson av Ödis stegade fram tillsammans med ätteledare Isar Loge. Isar utmärkte sig i en kaftan med silverbrodyr och med ett högt sirligt importerat glas som skiftade i gult och grönt. De två ätteledarna lyste sedan trolovningen mellan Isar av Loge och Ädla Eyrsdotter av Ödis (Kniv-Ädla). Äktenskap sades vara ett tecken på vänskap och för att knyta ätterna närmare samman. Isar Loge höjde sedan sitt glas och bugade elegant inför den mäktiga handelskvinna och krigare som skulle bli hans brud innan han stegade ned från den cirkel där tinget hölls.

Landherse Ragne Oddgrimsson Sköld fick sedan, som ätteledare för ätten Sköld, göra Hulte sällskap då de gemensamt kungjorde trolovningen mellan Ingrid Ulfsdotter Sköld och Agne Mödasson av Ödis.

“Våra ätter har tidigare gifts samman men som ett tecken på vår förnyade vänskap kommer Ingrid Ulfsdotter av Sköld arvtagerska till Handelshuset Gripheim och Agne Mödas son av Ödis, Styv son till Orm och Disa på Vigulsängen av Ödis ätt mest förtrogna man, förenas i äktenskap. Vi vill göra känt att detta är början på de starka band som ämnas knytas mellan ätten Sköld och ätten Ödis och förhoppningsvis kan förena våra ätters intressen i med gemensamt blod.”

Uppmärksamma deltagare lägger märke till intensiva blickar mellan Njal Thorgeirsson av Snok och Hulte av Ödis när den senare stiger åter till sin plats.

Tinget avhandlade sedan i relativt snabb takt olika kungörelser av arvsregleringar och försäljningar. Många saker från Härjedalen dryftades, den mest minnesvärda var när Yx-Orvar av ätten Grane tog upp att han hade sak mot Yrsa av Tyge angående att hon tagit hans del av plundret vid Hednafjäll.

Lång tid lades också på en tvist där två jordbrukare på från strax norr om Vargsäter på Tyges marker gjort en affär på ett halvtjog grisar som senare efter 6 veckor drabbats av en farsot och behövde samtliga nödslaktas. Tingets mening var slutligen att grisarna, som inspekterats av båda parter vid försäljning, inte sålts med något ont uppsåt och att denna typ av ödets nycker snarare ska lastas högre makter. Således utgick ingen bot.

En sak som ledde till viss muntration i församlingen var när Hirdkvinnan Tyr Stene av ätten Långe förde i sak att Biörn Huskarl av Ödis hade gjort henne med barn under det att hon tjänstgjort vid Ödis marker och att han nu borde ta sitt ansvar. Kvinnan skulle alltså vara den fjärde som blivit havande genom Biörns förskyllan under innevarande år. Viskningar med namn som Bock-Biörn och Säd-Biörn kunde höras i skaran. Get Långe som mest tyckts road av det hela hördes kommentera att det väl inte var svårt att avla många barn med så många kvinnor samtidigt. Saken löstes genom förlikning och en summa pengar betalades till Tyr Stene som sedan förklarade barnet faderlöst och att hon ensam skulle stå för dess fostran.

När tinget börjat ebba ut stegade Kettil Thorgeirsson Snok upp och begärde ordet. Han rättade till sin räb över axlarna och drog lite i sömmarna på sin enormt dyra tunika. "Då ingen annan söker hedern, så proklamerar jag å min broders ätts vägnar att den som finner information om den mystiska individ som vandrat på Ödis marker och skapat den osämja som lett till mordet på en kyrkans man, kommer belönas väl av ätten Snok."

Get Långe begärde sedan ordet och förde fram att hans ätt inte var nöjd med utdelningen efter kriget. Han meddelar att han gett i uppdrag åt Chava att uppteckna alla de omkostnader ätten haft redovisat i liter mjöd, lamm, svin, brödkakor och liknande. Ätten Långe vill ha mark i Härjedalen i relation till sin insats. Chava har fört listan med sig och viss förvirring inträder fram till dess att Lagman Ulf erbjuder sig att föra listan till drottningen och ger Get svaret att drottningen naturligtvis inte glömmer några av de insatser som Hunaland gjort i kriget mot Härjedalen.

Ätteledare och landherse Stor-Olof av Rind tar sedan till orda:

"Vi hör lite om strider och mycket om väntande och vaktande från Ödismarkerna. Som vänner och allierade med Ödis hörsammade vi och hela Hunaland," han sneglade bort mot Njal av Snok, "nästan hela Hunaland, kallelsen att rusta. Nu har hären stått i fält en lång tid och det börjar bli dags att låta kvinnor och män återse sina barn och gårdar igen. Nog kan Ödisätten pressa fram ett avgörande innan snön faller. Vi i ätten Rind står naturligtvis bi så länge saken det kräver, men det är svårt att fullt bemanna vår gräns västerut när vi samtidigt skickar ned både folk och mat att bistå Ödis.

Det slogs i sköldar och Granes ätteledare Livdis Turesdotter gav sitt bifall till uttalandet. Hulte Ormsson Ödis gick i svaromål:

“Ni har alla hört rapporterna från kriget. Det är samma sorts hederslösa kräk som avskrädet nere i Härjedalen. Att de skulle slåss ärbart på ett slagfält är som att be rävar och andra asätare att göra detsamma. Nej, de måste drivas fram av hundar och skickas till Hel en efter en. Vi har inte samlat hird för lättjas skull, och vilken nytta gör beskydd mot Norge om vi låter nidingar fritt skövla vårt land. Jag förväntar mig att ni alla gör er plikt, som hedern kräver.”

Slåendet mot sköldar överträffade den reaktion Olof av Rind fått med minst det dubbla.

Alma Långe begär ordet och låter kungöra att kyrkan i Hunaland, efter brevväxling mellan drottningen och biskopen i Skara, givits rätten att äga mark och gårdar och bohag. Drottningen har begränsat denna rätt till egendom som ätterna av fri vilja överlämnar till kyrkan. Kyrkans ägande handhas av kyrkans främsta företrädare i Hunaland: Den som handhar kyrkan i Tångvalla.

Kyrkan ges rätten att samla in tionde från de kristna troende. Tiondet samlas från allt vad jorden ger och räknas av mot medel lagda på kyrkbyggen, brobyggen eller beskydd av pilgrimsleden och av kyrkan erkända heliga platser. På drottningens bud skall denna gåva ges frivilligt av villiga män och kvinnor och utan risk för straff eller uteslutande.

Kyrkan ges också rätt att tukta de av de sina som inte står under någon ätts tuktan och fostran.

Handlingarna, undertecknad av drottning Vaino, återfinns i Tångvalla för allmän beskådan.

När Alma gjort sitt tillkännagivande, stegade Emvir av Krok upp, skakandes på huvudet.

“Hunaland och drottning Vaino är mig kära, men min mark fördelas till folk i min ätt. Låt det bli känt: På Kroks marker äger inte Kyrkan något, marken är vår och bara vår, den kommer inte hamna i händerna på norrmän och götar oavsett hur många kyrkor de bygger och hur konstiga hattar de har.”

I slutet av tinget tog Lagman Ulf till orda och läste upp en kungörelse, även den undertecknad Drottning Vaino:

“Låt det bli känt att drottning Vaino, efter noga undersökning, förklarar att samtliga nidingar ur Ulfvangs följe är dräpta och att det öppna sår deras närvaro tidigare utgjorde nu är läkt. Låt oss inte längre minnas dessa döda kvinnor och män och deras nidingsdåd. Saken är med detta utagerad och ingen ska längre kallas niding för dåd härrörande till densamma.

Ätten Snok är i och med detta lösta från sitt uppdrag att fortsatt jaga ned och dräpa alla ur detta följe.

Vaino Oddgrimsdotter, Drottning av Hunaland”

Ragne Oddgrimsson Sköld avslutar sedan tinget och önskar samtliga en lyckosam färd hemåt.

